

Умната овчарка

Едно време един цар издал заповед: „Който заколи камък и от камъка кръв да протече, царят ще го направи пръв царедворец.“ В едно село имало една юначна девойка. Тя пасяла овци по планината. Достигнала и до нея царската заповед. Тя се облякла в мъжки дрехи, отишла при царя и му рекла:

— Царю честити, аз се наемам да заколя царския камък и от камъка да протече кръв.

— Добре — рекъл царят. — Още сега ще отидем накрай града, гдето се намира камъкът.

Отишли накрай града. Царят показал на незнайния юнак камъка и рекъл:

— Ето камъка. Извади меч си и го заколи, да видим дали ще потече кръв от него.

Девойката извадила меч си, па се обърнала към царя и рекла:

— Царю честити, как ще заколя бездушен камък? Дай му ти първо душа, та след туй, ако не го заколя, вземи главата ми!

Царят се почудил на тоя отговор и рекъл:

— Ти си най-умният човек в царството ми. Аз не исках да заколиш камъка, защото знаа, че камък не може да се заколи, а само да видя какво ще сториш и как ще ми отговориш. Ти ще бъдеш първи големец в царството ми. А сега, ако свършиш още и това, което ще ти кажа, ще те направя мой син. Царят продължил:

- Ще си отидеш на село. Ще дойдеш след три деня тука. Но да дойдеш пешком и да яздиш. И да ми донесеш подарък, и да не ми донесеш. Ще излезе мало и голямо да те срещне, а ти да накараш посрещачите хем да те причакат, хем да не те причакат.

Овчарката се върнала в село. Накарала селяните да ѝ уловят три-четири живи зайци и два гълъба. Селяните ѝ уловили. На третия ден, когато трябвало да отиде при царя, умната овчарка сложила зайците в торби, дала ги на селяни да ги носят и им рекла:

Тя се преоблякла в мъжки дрехи. Взела в ръце гълъбите. Яхнала един козел и тръгнала да отиде при царя. Изпратила няколко селяни да съобщат в двореца, че пристига. Царят, царедворците и всички столичани излезли да срещнат юнака. Когато наближила девойката до посрещачите, рекла на селяните:

- Пуснете зайците! - Селяните ги пуснали. Посрещачите, като видели зайците, впуснали се да ги гонят.

Овчарката се приближила до царя, като яздела върху козела и едновременно си допирала краката в земята. Като стигнала до царя, подала му двата гълъба.

Царят посегнал да ги вземе, но тя ги изпуснала. Те литнали и избягали. Тогава умната овчарка рекла на царя:

— Ето ти, царю честити, аз пристигнах. Посрещачите и ме причакаха, и не ме причакаха. Аз яздя козел и пешком ходя. Донесох ти подарък, и не ти донесох. Царят се зарадвал:

— Честит съм, че ще си имам такъв умен син!

А овчарката му пошепнала на ухото:

— Прости ме, царю честити, че скрих от тебе! Аз не съм момък, а девойка.

Царят, който не бил женен, се зарадвал още повече и рекъл:

— Господ ми помогна да си намеря умна царица, каквато отдавна диря. Щом не можеш да ми бъдеш син, ще ми станеш вярна другарка. И той се оженил за умната овчарка.

Царували дълго време доволни и честити за голяма радост на цялото царство. Такъв добър цар и такава умна царица никъде нямало по света.

Отговори, но внимавай, на някои въпроси има повече от 1 верен отговор!!!

1. Кои са главните герои? а/ момък б/ девойка в/ цар г/ магьосник
2. Какво трябвало да посече овчарката? а/ камък б/ дърво в/ царя г/ овца
3. Царят одобрил ли е отговора на девойката? а/ да б/ не
4. Постави липсващите думи от изреченията.

Но да дойдеш и да яздиш. И да ми донесеш, и да не ми донесеш.

5. Кои животни участват при пристигането на девойката в двореца?

а/ зайци б/ прилепи в/ коза г/ гълъби

6. Свържи прилагателното с правилното съществително:

Добър	царица управлявало дълго страната.
Умната	юнак се опитал да посече камъка.
Хитра	заповед се разчула по цялото царство.
Незнаен	овчарка изпълнила заръката на царя.
Царска	цар като него няма по света.

